

[Haustrup Clemmensen.]

tragtninger, endda fra socialdemokratiets side, om, at forhøjelse af lønmodtagerfradraget er et spørgsmål om udgiftsforhøjelse. Det er spørgsmålet om en erkendelse af, at lønmodtagerfradraget dækker velbegrundede udgifter, afholdt til indtjeningens erhvervelse, hvilket for alle andre erhverv er en legitim ting, der blot bevirker, at det skattepligtige grundlag ikke stiger så meget, som det ellers ville være steget. Jeg synes, man skal være lidt varsom med de udtryksformer, man anvender på dette område.

Axel Sørensen: Det ærede medlem hr. Haustrup Clemmensen sagde, at jeg havde talt om flere hundrede millioner kroner. Det vedstår jeg gerne. Det ærede medlem ved jo godt, at hvis man havde forhøjet lønmodtagerfradraget, havde man i samme åndedrag været nødsaget til at røre ved hustrufradraget og flere andre fradrag, og dette ville have bevirket en væsentlig større udgift på finansministerens konto, end den lille ændring til ligningsloven indebar.

Ømann: Jeg har stadig lidt svært ved at forstå og anerkende den højtærede finansministers begrundelse for det sidste ændringsforslag om lønmodtagerfradraget. Der tales om den finansielle baggrund, men det drejer sig jo om finanserne for skatteåret 1966-67, altså først når skattebetalingen begynder at indgå efter juli 1966, og der var jo et klart flertal for at forhøje lønmodtagerfradraget og for — det må man da antage, det gælder i hvert fald for socialistisk folkeparti — at skaffe dækning, netop fordi der her, som man sagde, var tale om en velbegrundet forhøjelse, en længe forsømt ajourføring.

Man kan ikke frigøre sig for den tanke, at det, der er foregået, er, at de radikale åbenbart faldt fra for at takkes venstre, og at regeringen åbenbart mener, at fremtidige muligheder for koalition eller samarbejde med venstre vil være større, hvis man her svigter flertallet, svigter socialdemokratiets vælgere, svigter sig selv og desavouerer to finansministre.

Knud Hertling: I forbindelse med det ærede medlem hr. Peter Nielsens udtalelse vil jeg, for at der ikke skal være nogen mis-

forståelse, gerne sige, at vi efter første behandling af lovforslaget havde en samtale, hvori jeg fremsatte ønske om at kunne medvirke i udvalget. Vi var enige om, at det var der ikke nogen mulighed for, da vi ikke havde nogen udvalgsplads. Det ærede medlem nævnte imidlertid den mulighed, at man måske kunne rette henvendelse til Grønlandsrådet, der på dette tidspunkt holdt møde, om spørgsmålet om beskatningen af de grønlandske arbejdere. Denne henvendelse er ikke sket, og vi har ikke modtaget nogen invitation til at gøre vore synspunkter gældende i udvalget. Jeg har i hvert fald ikke opfattet denne udtalelse på anden måde, end at vi ikke kunne gøre visse synspunkter gældende over for udvalget.

Johan Asmussen: Jeg takker den højtærede minister for forklaringen på, at mit 25 pct.-forslag ikke bevarede den interesse, som det havde i starten. Forklaringen har åbenbart overbevist udvalget. Den overbeviser ikke mig så fuldstændigt. Det kan jo være, det skyldes, at jeg nu får den sådan lidt pludseligt. I øvrigt forekommer det mig, at den var udtryk for en tilsyneladende selvmodsigelse fra den højtærede ministers side. Det blev nu sagt, at ministerens forslag om de 2 pct. ikke var noget midlertidigt. Jeg kan ikke se rettere, end at det er det modsatte af, hvad jeg citerede før. Ved første behandling blev det netop sagt, at det var en foreløbig afgørelse, hvis man valgte denne fremgangsmåde — og det er jo det, det er. Det er jo meningen, at vi skal frem til en endelig ordning i forbindelse med en skatte-reform.

Den højtærede minister sagde endvidere, at også 1960-vurderingen jo var et gennemsnit, hvorfor mine ræsonnementer om det uheldige ved et gennemsnit ikke holdt stik. Jeg tror nu nok, at vurderingerne i 1960 var mere ligeligt retfærdige, hvorfor et procenttillæg på 1960-niveaueet ikke ville give de urimeligheder i den store spredning, som 2 pct.-forslaget. Den tanke, som lå bag ved mit forslag, var imidlertid betydelig mere elementær.

Opgaven var jo to ting. For det første, at de store værdistigninger på enfamilieshusene ved bevarelse af den gamle procent ikke skulle føre til skatteresultater, som ikke var tilsigtet af nogen. Det andet, man til-